

kunde gøres ansvarlig for Indskuddene i Bankerne, fordi vi fik en Banklov og en Bankinspektør, vil jeg ikke gøre det modsatte gældende, jeg har slet ikke haft det juridiske Ansvar for Øje, og jeg vil ikke komme ind paa dette Spørgsmaal om, i hvilket Omfang man vilde kunne gøre et juridisk Ansvar gældende, naar der havde fundet Forsømmelser Sted fra Statstilsynets Side. Nej, jeg har ikke tænkt mig det saaledes, som den højtærede Minister synes at have opfattet det, men lad os hellere se praktisk paa denne Sag. I 1908 havde vi ingen Banklov og ingen Bankinspektør, men Staten garanterede da 3 Bankers Indskydere deres Indskud. Det var altsaa en ligefrem Statsgaranti. Hvis vi nu faar denne Lov med den dertil hørende Bankinspektion, og der derefter indtræffer noget, saa forekommer det mig, at de paagældende Indskydere med ikke ringe Ret kunde gøre gældende: Den Gang, vi indlod os paa at sætte vore Penge i Banker, uden at der var noget som helst Tilsyn eller nogen som helst Lovgivning om det, sikrede Staten, at Indskud skulde blive uberørte; nu da det, efter at vi har faaet Bankloven og Bankinspektionen, alligevel gaar saa galt, forekommer det os at være i Modstrid med det tidligere passerede, hvis vi selv skal undgælde for det. Jeg tror ikke, at den højtærede Minister saa meget hurtigt og let vil kunne komme udenom denne Betragtning. Man skal se ganske praktisk paa Sagen. Man skal ikke tale om at indstævne Statskassen eller Ministeren eller nogen som helst anden, men kun om dette ganske simple: Hvorfor har vi faaet denne Lov med Kontrol med Bankerne og Inspektion med Bankerne og mange indskrænkende Bestemmelser for Bankerne, naar vi dog taber vore Penge? Saa havde det været meget bedre, om vi aldrig havde haft den, thi saa kunde vi gøre Regning paa at faa det saaledes som i 1908, at Staten garanterede for vore Indskud. Saaledes har jeg ment det, og jeg tror ikke, at det vil være saa overordentlig let at komme ind i en anden logisk Retning.

Nu siger den højtærede Minister, at hvis vi havde haft denne Bankinspektion i 1908, saa var der slet ikke sket det, der skete, saa vilde vi have undgaaet disse Ulykker. Det er den højtærede Ministers Mening, men jeg ved ikke, hvorledes den højtærede Minister kan føre noget som helst Bevis for, at det vilde være gaaet saadan; vi har i Dag hørt

hævde af den Mand, der maaske er den her i Landet, der er mest kompetent til at udtale sig om dette Forhold, at det var alvorlige Revisorer, og at det ikke var uærlige Direktører, der sad den Gang. De ansaa deres Bank for at være solvent. Det viste sig den Gang, da de gjorde op, at Bankerne endog havde mere end deres Aktiekapital. Jeg kender selv de paagældende Revisorer; det var ikke letsindige Revisorer. Hvorledes kan den højtærede Minister nu være sikker paa, at en Bankinspektør vilde have opdaget det rette Forhold? Det er muligt, men det kan ikke gøres gældende, og jeg tror ikke, at det er værd, at den højtærede Minister gør det gældende. Jeg tror, at det er ret farligt, hvis den højtærede Minister vil fastholde, at hvis vi havde haft en Bankinspektør, vilde det hele være blevet opdaget. Jeg hævder, at en Bankinspektør ikke vil kunne konstatere Soliditeten af den enkelte Banks Engagementer; og naar han ikke kan det, saa er han ikke inde ved Nerven og ikke inde ved det, som det egentlig kommer an paa i disse Sager. Saa kan der være den skønneste Orden i alt, hvad der hedder Bankstatistik, Offentliggørelse o. s. v., men det egentlige vil have unddraget sig ham. Derfor skal den højtærede Minister ikke saa sikkert udtale sig om, hvad en Bankinspektør absolut maatte have opdaget. Det staar noget i Modsætning til det, han sagde før. Man vilde dog ikke kunne gøre noget som helst moralsk Ansvar gældende, hvis Bankinspektøren ikke opdagede Uregelmæssigheder.

For Resten har jeg egentlig bedt om Ordet for at henlede Opmærksomheden paa, at det, jeg har dvælet ved, er de Bestemmelser, der angaar Bankinspektørens Stilling i denne Lov. De er, som jeg sagde, vistnok med Forsæt gjort meget elastiske, de kan af den, der læser dem, udstrækkes til, hvad det skal være, men de kan ogsaa, naar man læser dem paa anden Maade, indskrænkes saaledes, at man maa sige, at han kan gaa op og spørge om et og andet, men muligvis kommer der ikke noget ud deraf. Derfor har jeg villet henlede Opmærksomheden paa, om vi ikke skulde kunne definere eller fastsætte, hvad man vil kalde det, Bankinspektørens Stilling, Pligter og Beføjelser noget nærmere i denne Lov, som jeg haaber maa blive vedtaget, end Tilfældet er i Udcastet, da det dog er bedre, at man med Bestemthed kan se i selve Loven, hvad denne Mands Opgave egentlig er, og hvad